

HASAN ALİ TOPTAŞ • Heba

HASAN ALI TOPTAŞ 1958 yılında Denizli'nin Çal ilçesinde doğdu. İlk öykü kitabı *Bir Gülüşün Kimliği* 1987'de, ikinci öykü kitabı *Yoklar Fısıltısı* 1990'da yayımlandı. *Ölü Zaman Gezgini* adlı öykü dosyasıyla 1992 yılında Çankaya Belediyesi ile *Damar* edebiyat dergisinin düzenlediği yarışmada birincilik ödülü aldı. Aynı yıl *Sonsuzluğa Nokta* adlı yayımlanmamış romanıyla Kültür Bakanlığı'nın düzenlediği yarışmada mansiyon aldı ve *Sonsuzluğa Nokta* Kültür Bakanlığı tarafından yayımlandı. 1994'te *Gölgesizler* adlı yayımlanmamış romanıyla Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı. *Bin Hüzünlü Haz* adlı romanı ise 1999 Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. Yazarın ayrıca *Yalnızlıklar* adlı şiirsel metinlerden oluşan bir kitabı, *Kayıp Hayaller Kitabı* adlı bir romanı, *Ben Bir Gürge Dalıyım* adlı bir çocuk romanı ve *Harfler ve Notalar* adlı bir deneme kitabı vardır. Toptaş'ın son romanı *Uykuların Doğusu* 2005'te yayımlandı.

İletişim Yayınları 1854 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 264

ISBN-13: 978-975-05-1158-5

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Habip Aydoğdu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Remzi Abbas

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HASAN ALİ TOPTAŞ

Heba

*Kimseler fehmetmedi manâsını davamızın
Biz dahi hayranıyız dava-yı bî-manâmızın*

Yenişehirli Avni

İnsan, içindeki canavarı öldürürse çöle dönüşür.

Hulki Dede

İçindekiler

Anahtar.....	11
Rüya.....	51
Huzur.....	105
Yazıköy.....	121
Sınır.....	147
Minnet.....	261
Fena.....	285

Anahtar

Ziya kapıyı kilitledi ve elindeki anahtarı cebine koymadan, hızlı adımlarla asansöre doğru yürüdü. Koridorda bir tuhaf-lık vardı o sırada, ışıklar tavandan sarkan sarı toplar halinde her zamanki gibi sıra sıra yanıyordu ama ortalık biraz karanlık-lıkta sanki. Hatta insanı hayrete düşürecek kadar da sessizdi. Ne var ki pek uzun sürmedi, alt kattaki o kahverengi çelik kapılardan biri güm diye çarpılınca aniden yok oldu bu ses-sizlik. Kimin tarafından yapıldığı bilinmeyen tatlı bir şaka hızıyla, koridora kattığı genişliği de yanına alarak, neredey-se Ziya'ya görüldüğü anda yok oldu. Hemen ardından, koca ağızlı bir çocuk sesi yükseldi merdiven boşluğundaki alaca-karanlığın içinden. Onun ardından simsiyah bir kadın çığlı-ğı, onun ardından bir elektrik süpürgesinin oradan oraya ge-zinen sinir bozucu zırlıtısı, onun ardından da nerede vınla-dığı kestirilemeyen tozlu bir matkap sesi yükseldi. Derken, duvarların gerisindeki duvarların gerisinden gelen gürültü-ler de katıldı bunlara. Hatta insana şehrin görüntülerini ha-tırlatan kalınlardan daha kalın uğultular da katıldı ve böy-lece apartman hem kendi içindeki seslerin içinde çalkalana

çalkalana dönüyor, hem de dönerken tutup bu sesleri yutan bambaşka sesler çıkarmış gibi oldu.

Ziya asansöre ulaşmıştı o sırada. Kapıyı açarken durdu nedense ve başını çevirip bir an için koridora, merdiven boşluğuna, buralardan yükselen seslere ve seslerin arasından görünen kapılara asılmış plastik çiçeklere doğru baktı. Gözleri de beklenmedik bir şekilde, hafifçe karardı o böyle bakınca. Dahası, birdenbire midesi bulandı. Gördüğü şeyler içinde pis ve karanlık bir ağırlığa dönüştü de hızla dalgalandı sanki. Sonra o haliyle çarçabuk asansöre binip ilk kez on dokuzuncu kata çıktı Ziya, gitti, doksan bir numaralı kapının ziline bastı. Ortasında kocaman bir gözetleme dürbünü bulunan, çift kilitli, kahverengi bir çelik kapıydı bu ve onun üzerinde de plastik çiçekler vardı öteki kapılar gibi. Çiçeklerden birinin sapına da kırmızı ve zarif bir kurdeleyle, şöyle deve diline benzeyen büyükçe bir nazar boncuğu bağlanmıştı. Ziya zile bastuktan sonra kapının açılmasını beklerken, büyümüş gibi gözlerini hiç kırpmadan uzun uzun baktı bu nazar boncuğuna. Belki daha bakacaktı ama kapı açılıverdi o sırada ve eşiğe, bal rengi gözleriyle Binnaz Hanım'ın hizmetçisi çıktı.

Buyurun, ne istemiştiniz, diye sordu insana tepeden bakan soğuk bir sesle.

Anahtarı teslim edecektim, dedi Ziya.

Bunu derken elindeki anahtarı kıza doğru uzatmıştı.

Hayır, dedi kız üzerine bir şey fırlatılacakmış gibi aniden geriye çekilerek; hayır ben teslim alamam, katiyen alamam, Binnaz Hanım'ın kendisine verin.

Peki peki, öyle yapayım, dedi Ziya.

İçeriye girip önce tabanı yeşil halılarla kaplı uzun bir koridora, oradan havasızlıktan boğulan dar ve kasvetli bir bölmeye, oradan da salona geçtiler.